

94% af de danske husstande havde i 2006 en cd-afspiller

90% af de danske husstande har i dag en cd-afspiller

Kilde: Danmarks Statistik

HÅNDARBEJDE. Selv om det nye midterborgerlige parti Ny Alliance kan ende med at blive en stor taktisk udfordring for Det Konservative Folkeparti på mange områder, står Bendt Bendtsens parti stadig stærkt i ikke mindst velfærdsdebatten. Foto: Finn Frandsen

Dagsordenen. Bendtsen er kongen af velfærd

Politiske partier, der har én klar mærkesag – og evner at profilere den over for vælgerne – klarer sig bedst ved valg.

ANALYSE

Den er god nok: Det Konservative Folkeparti ejer velfærdsdebatten i dansk politik, og det er hovedforklaringen på partiets fremgang ved det seneste folketingsvalg. De konservative fremstår som det eneste parti med rene borgerlige synspunkter i velfærdsdebatten og har dermed en unik platform i dansk politik. Og konsekvensen af regeringens kvalitetsreform kan meget vel være en yderligere styrkelse af Det Konservative Folkeparti ved næste folketingsvalg.

KENNETH THUE NIELSEN

Det er et af resultaterne, som står at læse i den nye bog 'Det nye politiske landskab - folketingsvalg 2005 i perspektiv'. Bogen er resultatet af et samarbejde i det danske valgprojekt – et hold af valgforskere, som løbende analyserer folketingsvalg i Danmark.

Pladsen som Danmarks borgerlige vel-

færdsparti tilhører således de konservative. Det er endnu for tidligt at spå om konsekvenserne af, at Ny Alliance vil udfordre bl.a. de konservative på velfærdspolitikken. Men ét er sikkert: Der er masser af stemmer at hente på at tone rent borgerligt flag i velfærdspolitikken.

Resultatet fra valgundersøgelsen giver god mening. For mens Venstre og Socialdemokraterne under valgkampen i 2005 udkæmpede giganternes kamp om midtervælgerne, høstede de konservative masser af stemmer fra borgerlige vælgere, der bifaldt, at de konservative truttede rent borgerligt flag under valgkampen.

De konservative levede godt af Venstres strategi med at dobbelt-kommunikere på spørgsmålet om den offentlige sektors størrelse. Venstre talte på den ene side til de klassisk-liberale vælgere med udgangspunkt i skattestoppet og forårspakkens skattelettelser. På den anden side gjorde partiet sig interessant for vælgerne til venstre for midten ved at binde sig til at fastholde den offentlige sektor på mindst det nuværende niveau.

Og i den situation kunne de konservative fremstå som et rent borgerligt parti, med en meget klar og selvstændig profil på fordelingspolitikken og derigennem høste en fremgang på to mandater.

Når partierne rangordnes efter, hvor mange stemmer de får på forskellige politikområder, scorer – helt i overensstem-

melse med de flestes mavefølelse – Dansk Folkeparti og de radikale flest stemmer på spørgsmålet om flygtninge og indvandrere. Valgforskerne taler i denne forbindelse om 'issue ownership' – et begreb, som handler om, hvilke partier der ejer hvilke politikområder i dansk politik. Begrebet er yderst centralt for de politiske partier, for det er igennem 'issue ownership', at partierne over tid opbygger et loyalitetsforhold til vælgerne.

HVIS ET PARTI ejer et politikområde, er det, fordi partiet er lykkedes med klar kommunikation om budskaberne. Og det giver stemmer. Spørgsmålet om flygtninge og indvandrere ejes således af Dansk Folkeparti og de radikale i dansk politik. Det betyder, at det står klart for vælgerne, hvilken politisk kurs de kan for-

vente på det givne politikområde, hvis de stemmer på et af de to partier. Og nyt er det, at det nu er de konservative, der ejer debatten om den offentlige sektor og det parti, der scorer flest stemmer på velfærd.

Vigtigheden af at eje politikområder understøttes af, at de tre partier, der topper ranglisten, oplevede mandatfremgang ved sidste folketingsvalg. Dansk Folkeparti, de konservative og Enhedslisten går alle to mandater frem. Desuden får de radikale en fremgang på otte mandater som Dansk Folkepartis klare modsætning i debatten om flygtninge og indvandrere.

Folketingsvalget i 2005 har to klare tabere: Socialdemokraterne og Venstre, som taber henholdsvis fem og fire mandater. Og hovedforklaringerne er netop, at de to partier mangler en selvstændig politisk dagsorden. Både for Venstre, Soci-

aldemokraterne og de konservative er spørgsmålet om den offentlige sektor det politikområde, som betyder mest for partiets stemmetal. Og den kamp vandt de konservative. Konkret er Socialdemokraterne presset betydeligt fra begge sider i Folketinget i spørgsmålet om den offentlige sektor, og generelt er partiet uden selvstændig politisk dagsorden.

Partiet ligger således langt nede på ranglisten på alle fire politikområder. Heller ikke Venstre har ejerskab over nogen af de fire politikområder. Partiets nyere rolle som bredtavnende folkeparti, orienteret mod midten af dansk politik, har gjort det svært at fastholde en klar konsistent kommunikation. Og det koster stemmer.

Fremgangen til de konservative på to mandater skyldes således primært, at partiet har været på succesfuld strandhugst hos Venstre og snuppet vælgere.

RETTET VI blikket mod næste folketingsvalg, venter der efter alt at domme en spændende kamp i kampen. Og der er kampen mellem Venstre og de konservative. Alle tegn i sol, måne og stjerne peger i retning af, at det altoverskyggende tema ved næste valg bliver spørgsmålet om velfærd.

Fogh har for længst indset, at en sejr over Socialdemokraterne kræver, at Venstre kan levere det bedste bud på den of-

fentlige sektors fremtid. Derfor har han nedsat en kvalitetsreform, som skal undersøge, hvordan den offentlige sektor kan forbedres. Og Socialdemokraterne er fulgt efter med løfter om velfærd frem for skattelettelser og tanker om minimumsstandarder i den offentlige service. Fogh ved, at han skal balancere på en verbal knivsæg og på den ene side tækkes de velfærdselskende danskere med mere og bedre service, mens han på den anden side også skal tilgodese de klassisk liberale vælgere og stille skærpede krav til modtagerne af velfærdsydelse.

Og set i det lys er det eneste, Bendt Bendtsen og resten af de konservative skal gøre, at blive stående præcis der, hvor de står i dag i dansk politik.

Solidt etableret som Danmarks borgerlige parti. For med Foghs behov for igen at skulle kommunikere til både de klassisk-liberale kernevælgere og vælgere med et mere venstreorienteret grundsyn på den offentlige sektor, ligner den borgerlige banehalvdel et rent tagselvord for de konservative. Nu mangler vi bare at se, hvordan Bendt Bendtsen eventuelt vil gribe chancen. At den er der er hævet over enhver tvivl.

analyse@pol.dk

Kenneth Thue Nielsen, cand.scient.pol., er konsulent i Danmarks Radio og ekstern lektor ved Syddansk Universitet.

... Min rejsekammerat - kræften

syrrer alt og bidrager i den grad til at forøge vores daglige angst.

DEN UDBREDTE samfundsskabte angst fremkalder en eksplosiv angstatmosfære, hvori den individuelle frygt alt for let antændes.

Også kunsten bidrager til angsten. Døden er kunstens foretrukne tema. I film, teaterstykker, romaner dyrkes angsten for døden, for lidelse, tab og voldsomme ulykker med en forkerlighed, så man uden forbehold kan konkludere, at tidens kunst og medier er bærere af en altfortærende angst- og døds-kult.

Som forfatteren Huraki Murakami – og flere andre – skriver, fødes den virkelige terror af vores egen fantasi. Og – vil jeg tilføje – af roman- og manuskriptforfatternes, filminstruktørernes og redaktørernes forkerlighed for at beskrive og bearbejde angsten i deres værker og medier.

På det nære plan møder vi skrækken hver dag i kantinens hurtige fortællinger om andres hårde skæbne, ved middagsbordet med vennerne og i familiens kollektive bevidsthed om onklen, tanten eller forældres pludselige og smertefulde død.

Angsten æder ikke kun sjæle op. Den æder hele kroppen, bevidstheden og sætter sig som en grådig parasit på følelserne. Og i det klima skal man – skulle jeg lære at leve med en livstruende sygdom. Ikke blot lære at leve med den. Men leve et godt liv med den.

Når vi selv rammes af en livstruende sygdom, hensættes vi i et totalt omvæltende alarmberedskab, som paralyserer alle følelser og tanker.

Da alarmklokkerne ringede for mig, og lægen sagde »kræft«, aktiveredes angsten i en konkret og meget nærværende frygt, som truede med at slå al livslyst ihjel.

Jeg reagerede med en voldsom vrede, som jeg ikke kunne rette mod noget eller nogen. Desværre fandt jeg på at vende den mod budbringerne, lægerne, i de første måneder efter diagnosen. En løsning, som blev hjulpet godt på vej af den udbredte stemning i samfundet, hvor politikere, nogle nyhedsmedier og en god del alternative behandlere uhammet og udokumenteret kritiserer hospitalslægerne og det almindelige sundhedssystem for snart sagt hvad som helst. En meget udbredt og populær sport for tiden. Men ikke desto mindre forfærdelig skadelig. Den underminerer den nødvendige tillid til den læge, patienten møder og er så afhængig af.

Jeg tror, der gik tre måneder, inden jeg kom ud af den paralyserede tilstand, som diagnosen og den almindelige fortælling om kræft satte i mig. Tre måneder med stærke og gentagne tanker om min snarlige død. Og da mit spørgsmål til læger og alternative behandlere, »hvad kan jeg selv gøre?«, forblev ubesvaret eller blev mødt med ikke særlig pålidelig happy-time-positive-thinking, så følte jeg mig hensat til en forvirrende og nedbrydende offerrolle, som jeg heldigvis indså ville odelægge mit liv totalt.

Jeg måtte vende om. Begynde helt forfra og bygge mig op på ny, finde andre beretninger end de gængse skrækhistorier, slukke for medierne, afstå fra at se normal-kriegeriske film, finde bøger, som kunne hjælpe mig til at genfinde – måske

endda genopfinde livet:

Det konkrete, banale og skønne liv ved at glæde mig over familiens og nære venners kærlighed. Nyde forårsolen og blomsterne, der skyder op og blomstrer. Og finde og knytte mig til de mange positive, optimistiske mennesker, som forsøger at styrke det gode liv og det gode mellem mennesker. Kærligheden, venskabet, omsorgen.

Jeg måtte gøre op med den herskende aggression og angstkultur, som under mottoet 'Ned med godhedsindustrien' dominerer den offentlige debat.

At få øje på det gode i livet, at finde frem til, at jeg godt må dyrke det gode og kærligheden mellem mennesker, og at livet faktisk er værd at leve og slet ikke så skrækindjagende, som tidsånden gør det til.

ALT DETTE VAR noget af en kamp, som også krævede, at jeg gjorde op med den samme tendens inde i mig selv. Tendensen til kun at samle på negative billeder af samfundet, kun at forholde mig så koldt kritisk og krævede over for samfundet. Jeg måtte bort fra den udbredte rethaveriske offermentalitet, som vi gemmer os bag, når livet er svært og kræver, at vi selv tager ansvar for vores liv og skæbne.

Offerrollen og troen på, at vi har ret til et lykkeligt og sundt liv skaber underligt nok en overvældende modstand mod at give sig hen til det banale og lyse liv.

Jeg begyndte at koncentrere mig om »at leve godt – nu med kræft«, som jeg sagde til mig selv og alle, der ville høre på mig.

Efterhånden blev min død mindre og mindre interessant. Jeg var ikke så optaget af, hvornår jeg skulle dø. I stedet dukkede en ny interesse op for den tid, jeg endnu havde – og har – at leve i.

Langsomt og med stadige tilbageslag blev frygten for kræften og døden mindre. Jeg lærte mig, at jeg godt kunne leve med angsten, jeg forsøgte at overbevise mig selv om, at når jeg fik en bums på næsen, skyldtes det ikke, at kræften havde bredt sig dertil.

Jeg begyndte at se mig omkring og nyde, at jeg var i stand til at gå en lang tur rundt om Søerne uden at miste pusten. Det er sagt og skrevet mange gange af andre kræftpatienter, at uden familiens og nære venners ubetingede støtte går det ikke.

Men det kræver af mig, at jeg åbner mig og tillader mine nærmeste at hjælpe, at jeg hører efter, hvad de siger, at jeg mærker og inddrager deres følelser, deres kærlighed – og også tør rumme deres angst.

Det lyder banalt, men det kan være ganske svært, især hvis man ikke kan komme fri af offerrollen og den selvcentrerede angst.

MEN OGSÅ I lægeverdenen fandt jeg støtte. Først og fremmest fandt jeg ud af – ved at søge mig frem på alverdens forskningssider – at kræftforskningen faktisk

er i rivende udvikling, og der er rimelig god grund til optimisme.

En dansk overlæge stod frem i tv og foreslog, at vi skulle begynde at betragte kræft som en kronisk lidelse, der kunne holdes nede med de nye behandlingsformer. Kræft er ikke altid en akut trussel mod det menneske, der bliver ramt, sådan som man indtil nu har opfattet det. Også jeg havde været plaget af den forestilling, men nu lettet det.

Også mine egne læger hjalp mig gevaldigt. Jeg er så heldig at være tilknyttet et center for nyrekræft, som er oprettet i samarbejde mellem Frederiksberg Hospital og Rigshospitalet. Her møder jeg altid de samme to læger, overlæge Gregers Herman og læge Mari-Janne Højer Larsen samt sygeplejerske Ghita Holm.

Centret er unikt, fordi det dækker både den kirurgiske, den medicinske og den onkologiske del af behandlingen af nyrecancer. Jeg skal altså ikke flytte og henvises fra afdeling til afdeling, men kan forblive på centret i hele mit behandlingsforløb.

Det giver en fantastisk ro og et tillidsforhold til mine tre skytsengle og praktiske behandlere på Rigshospitalet.

JEG VED GODT, at det er meget omstridt at anse tillid og omsorg fra læger og sygeplejersker som et bidrag til helbredelse, men der er ingen tvivl om, at det føre til bedre helbred – livskvalitet – for patienten.

Jeg er fuldstændig sikker på, at det er sket i mit tilfælde.

Gregers, Mari-Janne og Ghita har hjulpet mig til at finde mit gode liv frem ved

tillidsfuldt og fagligt kompetent at vise mig, hvad der egentlig foregår i min krop, og hvad de kan gøre for mig.

De har ikke lovet mig, at jeg ikke skal dø af kræften. Det har de ikke. Men de har bidraget væsentligt til, at jeg har kunnet acceptere mine kræftknuder og derved reducere deres skrækpotentiale. Samtidig gør de tre alt for at forhindre knuderne i at vokse og true mig.

Ret sandsynligt er det, at jeg aldrig slipper af med kræften. Og i hvert fald er det sikkert, at lægerne ikke kan love mig, at jeg er 'rask'. Selv om knuderne skulle blive reduceret så meget, at vi ikke kan se dem på en CT-scanning, ved jeg, at der nok fortsat vil være nogle kræftceller tilbage i min krop, og en dag vil de måske igen begynde at dele sig uhammet.

Men det betyder jo ikke, at jeg skal overgive mig til frygten. Faktisk ved jeg af erfaring, at jeg kan leve et godt og stærkt liv med kræftceller i mig.

Min kræftkarriere begyndte i realiteten for 21 år siden, hvor jeg fik fjernet den højre nyre. Efter operationen og mange kontrolbesøg blev jeg erklæret helbredt. Og det var jeg så, til kræften højst overraskende dukkede op igen for tre år siden. Men da var der gået 18 livfulde år, hvor kræften havde boet upåagtet i mit indre.

Nu har jeg så levet tre år med nogle meget påtrængende knuder. Lev et godt liv på trods af bivirkninger, træthed og stadig følelseskamp. Og jeg har tænkt mig at leve videre, så godt jeg nu kan, og så længe som jeg nu kan. Med kræften som en uinviteret livsudsager.

FLEMMING FLVHOLM

KRONIKEN I MORGEN

JAN CORTZEN
Sidste udvald for aviserne